

РЕШЕНИЕ

№ 32537

гр. София, 06.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 80 състав, в
публично заседание на 02.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Виржиния Петрова

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **5814** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.
Образувано е по жалба на “МАКСО България“ АД с ЕИК[ЕИК], против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-002151 от 15.04.2025г., издадена от Полицейски инспектор към СДВР-Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която заповед, на основание чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП, на “МАКСО България“ АД е наложена принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на ППС“, за срок от шест месеца.
В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт, по съображения за постановяването му при неправилно приложение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Жалбоподателя оспорва описаната в заповедта фактическа обстановка и съотв. като неправилен и необоснован направения от решаващия административен орган извод, че като собственик на МПС е допуснал собствения му автомобил да бъде управляван от неправопособен водач. По изложени в жалбата съображения е направено искане за отмяна на оспорената заповед, като незаконосъобразна.

Ответникът по жалбата – Полицейски инспектор към СДВР-Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, редовно и своевременно призован за съдебно заседание, не изпраща представител по делото, представя писмено становище по основателността на оспорването.

На В. А. И. с ЕГН [ЕГН] е съставен Акт за установяване на административно нарушение серия GA № 3510909 от 04.04.25 г. Административно наказателното обвинение от фактическа страна се основава на това, че на 04.04.2025г. около 20.42 ч. в [населено място], И. управлявал лек

автомобил „А. А5“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на “МАКСО България”АД, като след справка е установено, че водачът е неправопособен.

С оспорената в настоящото съдебно производство Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП, на жалбоподателя “МАКСО България”АД е наложена принудителна административна мярка – „прекръпяване на регистрацията на ППС”, за срок от шест месеца. Обжалваният административен акт е постановен на основание чл.171, т.2а, б. „а” от ЗДвП, като от фактическа страна е обоснован с обстоятелството, че на 04.04.2025г. около 20.42 ч. в [населено място] е спрял за проверка движещият се лек автомобил „А. А5“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на “МАКСО България”АД. При проверката е установено, че автомобилът се управлява от лицето В. А. И., който е неправоспособен. Като доказателства по делото са приети документите, съдържащи се в образуваната административна преписка по издаване на обжалваната заповед. Приобщени към доказателствения материал по делото са и Договор за обратен лизинг №5013 от 28.03.2025год., сключен между жалбоподателя “МАКСО България”АД и В. А. И. с ЕГН [ЕГН], Споразумение за прихващане и 3 бр.фактури.

Оспорването, като направено от легитимирано лице с правен интерес – адресат на приложената с обжалваната заповед принудителна административна мярка, в законово установения преклузивен срок и против административен акт, подлежащ на съдебно обжалване и контрол за законосъобразност, е процесуално допустимо.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал.1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т.5, б. ”а”, т.6 и 7 от ЗДвП, се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото са представени и приети като доказателства Заповед № 513з-3847 от 09.04.2024г. на Директора на СДВР, Заповед № 513з-9572 от 13.09.2024г. на Директора на СДВР, Заповед № 513з-6400 от 07.07.2023г. и Заповед №8121з-1632 от 02.12.2021г. на Министър на МВР, с които на основание чл.43, ал.4 във вр. с ал.3, т.1 от ЗМВР във вр. с чл.165 и чл.172, ал.1 от ЗДвП, е оправомощено длъжностното лице от СДВР да издава заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по ЗДвП /вкл. по чл.171, т.2а от ЗДвП/. Следователно обжалваната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.2а, б. „а” от ЗДвП № 25-4332-002151 от 15.04.2025г., е издадена от материално и териториално компетентен административен орган и в рамките на предоставените му правомощия.

Оспорената заповед е постановена в писмена форма и съдържа всички законово изискуеми реквизити. Посочени са релевантните факти и обстоятелства за обосноваване на възприетото от административния орган наличие на материално правната предпоставка за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т.2а, б. „а” от ЗДвП на собственика, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, непритежаващо свидетелство за управление – неправоспособен водач.

С оглед на гореизложеното съдът приема, че са изпълнени изискванията на чл.172, ал.1 от ЗДвП и на чл. 59, ал.2, т.4 от АПК, за постановяване на мотивиран административен акт.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспорения административен акт обхваща преценката дали са установените от компетентния орган релевантни юридически факти /изложени като мотиви в акта/ и доколко същите се субсумират в нормата, възприета като правно основание за неговото издаване, съответно - следват ли се разпоредените с акта правни последици. По дефиницията на чл.22 от ЗАНН принудителните административни мерки се

прилагат за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях, като хипотезите, в които могат да се прилагат ПАМ, техният вид и органите, които ги прилагат, се уреждат в съответния закон (чл.23 от ЗАНН). В случая Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-002151 от 15.04.2025г., е издадена на основание чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП, съгласно която норма за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, се прилага принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство“ на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл.171, т.1 или 4 или по реда на чл.69а от НПК, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година. Приложената на “МАКСО България”АД с обжалвания административен акт ПАМ по чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП от фактическа страна се основава на това, че на 04.04.2025г. около 20.42ч. в [населено място] е спрял за проверка движещият се лек автомобил „А. А5“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на “МАКСО България”АД като при проверката е установено, че автомобилът се управлява от лицето В. А. И., който е неправопособен- управлява с чуждестранно , без да е подменено след пребиваване повече от 3 месеца в РБългария. Следователно наложената на жалбоподателя принудителна административна мярка е в хипотезата на чл.171, т.2а, б. „а“, предл. последно от ЗДвП - на собственик, чието превозно средство е управлявано от лице, което е неправоспособен водач.

Не е спорно по делото, че лек автомобил „А. А5“ с рег. [рег.номер на МПС] - превозното средство, което е било управлявано от неправоспособен водач и респ. което ППС е обект на приложената с оспорената заповед ПАМ по чл. 171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП, е собственост на “МАКСО България”АД. От събраните по делото писмени доказателства по несъмнен начин се установява и че “МАКСО България”АД е предоставяла МПС за ползване, нито е разрешавала управлението на автомобила от неправоспособния водач В. А. И..

Принудителните административни мерки /каквато по дефиниция и по съдържание е наложената с обжалваната заповед мярка по чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП/, са инструмент на държавата за обезпечаване на законосъобразното осъществяване на определени правоотношения. Като форма на държавна принуда те представляват репресивни мерки, водещи до ограничаване на права или вменяване на задължения, като налагат неблагоприятни последици на адресата, с цел постигане на определен правен резултат. Законът регламентира прилагането на ПАМ по чл. 171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП при управление на пътно превозно средство от лице, непритежаващо свидетелство за управление /неправоспособен водач/, като законодателното решение за налагане на ПАМ на собственика на ППС, чието превозно средство е управлявано от лице, непритежаващо СУМПС съотв. от неправоспособен водач /в хипотезата на чл. 171, т.2а, б. „а“, предл. последно от ЗДвП/, се свързва с неправомерно поведение на собственика на ППС за това, че е предоставил, преотстъпил, разрешил, допуснал и т.н управлението на притежавания от него автомобил от неправоспособен водач. В случая обаче от доказателствата по делото по несъмнен начин се установява, че собственикът на лек автомобил „А. А5“ с рег. [рег.номер на МПС] - “МАКСО България”АД, по никакъв начин, с никакви действия или бездействия, не е предизвикал противоправния резултат – управлението на притежавания от него автомобил от неправоспособен водач. Жалбоподателя нито е знаел, нито е могъл да знае или да предположи, нито е допускал или

би могъл да допусне, че докато е предоставил за ползване, л.а. на И.- във връзка със сключения между двете страни Договор за обратен лизинг №5013 от 28.03.2025г., В. И. ще ползва автомобила като го управлява, въпреки че не е правоспособен водач. Следователно управлението на л. а „А. А5“ с рег. [рег.номер на МПС] от лице, което управлява с неподменено по съответния ред чуждестранно СУМПС, не се свързва с каквото и да е било неправомерно поведение на собственика на МПС, а е изцяло резултат от действията на водача И., който без знанието и съотв. без съгласието на собственика е управлявал автомобила.

Разпоредбите на чл.6, ал.1 и ал.5 от АПК регламентират като проявление на принципа за съразмерността, че административните органи трябва да упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо и да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Това от една страна гарантира осъществяването на преследваната от закона цел, без да се надхвърля необходимото за нейното постигане, а от друга – прилагането на ограничителните мерки да се основава изключително на личното поведение на лицето. В случая освен че прилагането на оспорената ПАМ не е обосновано, още по-малко е доказано с необходимост от налагане на ограничението за постигане на предвидената в закона цел, мярката не се основава на действия /бездействия/ на “МАКСО България” АД, сочещи на съпричастност на собственика на автомобила към установения противоправен резултат – управление на МПС от неправопособен водач. Поради което с наложената на дружеството жалбоподател с обжалваната заповед ПАМ по чл. 171, т.2а, б. „а” от ЗДвП, се нарушава принципа на съразмерността по чл.6 от АПК.

Оспорената заповед е издадена и при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Жалбоподателя нито е бил уведомен за образуваното производство за прилагането на ПАМ по чл. 171, т.2а, б. „а” от ЗДвП, нито преди издаването на заповедта са изяснени всички факти и обстоятелства от значение за случая, нито са обсъдени събраните по преписката доказателства, еднозначно сочещи, че собственикът на МПС нито е допускал, нито е знаел, още по-малко е разрешавал притежавания от него автомобил да бъде ползван и управляван от неправоспособен водач. Допуснатите процесуални нарушения са довели до фактическа, правна и доказателствена необоснованост на направения от правоприлагащия административен орган извод за наличие на материалноправните предпоставки за прилагане на ПАМ по чл.171, т.2а, б. “а” от ЗДвП по отношение на “МАКСО България” АД.

С оглед на изложеното съдът приема, че жалбата е основателна, поради което оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка, като постановена при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, при неправилно приложение на материалния закон, в несъответствие с целта на закона и при неспазване на регламентираното като основен принцип изискване за съразмерност по чл.6 от АПК, следва да бъде отменена, като незаконосъобразна.

При този изход на спора в тежест на ответника остават направените разноси в размер на 650.00лв.

Решението не подлежи на обжалване, съгласно чл.172, ал.5, изр. второ от ЗДвП.

С тези мотиви, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на “МАКСО България” АД с ЕИК[ЕИК], Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-002151 от 15.04.2025г., издадена от Полицейски инспектор към СДВР-Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която заповед, на основание чл.171,

т.2а, б. „а“ от ЗДвП, на “МАКСО България“ АД е наложена принудителна административна мярка „прекръпяване на регистрацията на ППС”, за срок от шест месеца.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на “МАКСО България“ АД с ЕИК[ЕИК] сумата от 650.00 лв.

Решението е окончателно.